

[Mølgaard Jensen]

leundervisning, godtgørelse til eleverne og dækning af deres befodringsudgifter til og fra skole.

Nu kan man – og måske endda med rette – komme med mange kritiske bemærkninger til både aftalen fra 10. maj og til det finansieringsforslag, som er til behandling i dag, men det vil jeg afstå fra, fordi det ingenting ændrer ved realiteterne. Venstre står fast på, at en aftale er en aftale, og derfor bakker vi selvfølgelig op bag det foreliggende lovforslag, men der er specielt ét forhold, som vi ønsker yderligere belyst.

I lovforslagets § 13 opereres med udtrykket måltal fordelt på brancher. Nu er udtrykket branche et meget bredt dækkende ord, og ved en stormasket brancheinddeling kan man samle mange typer virksomheder under én hat. Det kan let ende som en gryderet med endda meget forskellige ingredienser som resultat.

Jeg er bekendt med, at nogle virksomhedstyper i de sidste år har gjort en kæmpeindsats for at fremskaffe lære- og praktikpladser og med stor succes, og at andre virksomhedstyper ikke har udvist samme ansvarlighed. Derfor vil det både være tragikomisk og uretfærdigt, hvis virksomheder, der har udvist meget forskellig grad af ansvarlighed med hensyn til fremskaffelse af lære- og praktikpladser, ender i samme branchekategori – eller gryde, om man vil.

I bemærkningerne til § 13 anføres, at det er tanken at anvende inddelingsgraden ISIC 3. I den forbindelse ønsker jeg at spørge undervisnings- og forskningsministeren, om der er noget til hinder for at anvende et mere detaljeret inddelingssystem som f.eks. inddelingsgraden ISIC 4 eller ISIC 5. Jeg mener, at jo mere detaljeret og præcist virksomhederne inddeles, desto mere retfærdigt og ansvarsfremmende bliver ordningen. Jeg synes, dette spørgsmål er af stor betydning.

Køpke Christensen (FP):

Så står vi i en situation, som efter Fremskridtspartiets opfattelse er meget beklagelig. Vi var det eneste parti, der klart og tydeligt tog afstand fra det forlig, man indgik inden sommerferien, og som jeg har sagt tidligere fra denne talerstol, er det her i salen efterhånden kun socialdemokratiske folketingsmedlemmer, der går helhjertet ind for det, vi taler om i dag. Nu tager lavinen virkelig fart, nu kommer det projekt, man har sat i gang, til at koste virkelig mange millioner kroner.

Hvem skal så betale? Det skal erhvervslivet endnu en gang, for det, der sker, er, at man ved lov vedtager, at nu skal de og de praktikelever med vold og magt ud i erhvervslivet, selv om det reelt ikke kan opluge dem. Hvis erhvervslivet ikke gør det, kommer man med pisker fra regeringspartierne og Socialdemokratiets side og siger: Selv om I ikke gør det, kommer I til at betale, hvad det koster. I Fremskridtspartiet synes vi, det er yderst kritisabelt, at man ikke har opfattet, hvor alvorlig situationen er for det danske erhvervsliv.

Det var yderst beklageligt for mig, at jeg ikke kunne høre den konservative ordfører i dag, for efter at have læst de faglige blade, hvori hr. Bonde Larsen jævnlig udtaler sig, ved jeg, at han i hvert fald er en af de personer, der virkelig har kritiseret det, der er sket på dette område. Derfor er det yderst beklageligt, at vi ikke også kunne få en klar tilkendegivelse fra Det Konservative Folkeparti om, hvad det drejede sig om.

Til Venstre har man også mange kritiske bemærkninger, og så er det igen sådan noget la la. Man ved alligevel ikke rigtig, hvad man mener, for der er jo også mange positive aspekter i det. Det er virkelig alvorlige ting, der drejer sig om, og hvis man tager det hele så lemfældigt, som man gør, forstår jeg bedre, at det går, som det går her i landet. Det er selvfølgelig sådan, og det har det altid været, at det er mester, der skal vurdere, om eleven er egnet til det pågældende job, men det ser man nu bort fra. Nu skal man igennem en kontoruddannelse for at få en tømreruddannelse, eller hvad det måtte være, og gå 2-3, ja, helt op til 4 år på en værkstedsskole, og hvem kommer til at betale? Det gør, som jeg tidligere har sagt, erhvervslivet.

Adgangsbegrænsning har også altid været naturligt ifølge de opfattelser, der er kommet fra de ikkesocialistiske partier i dette Ting, men det har man også set bort fra. Vi har et vist antal timer i det danske erhvervsliv, og selv om man vedtager nok så mange love i dette Ting, kommer der altså ikke flere timer i erhvervslivet. Det, der er sket, er, at mange arbejdsgivere har sagt: All right, vi må gøre noget ved dette problem. De har optaget flere elever, og det synes vi så er godt gjort, men man skal også kende konsekvensen, og her tænker jeg særlig på, at ikke kun Fremskridtspartiet som arbejderparti, men også et andet parti, der kalder sig et arbej-